

Jen u tým mobilu teď už data nikdy nikomu nedojdou.
Ukrajina se brání dalším ruským vzdušným útokům.
Do země proudí ze zahraničí vojenská i civilní pomoc.
Polsko předalo ukrajině zbívající desítku s celkem 14 přeslibených tanků Leopard 2.
Jedná se o poskytnutí stíhaček ze soukromých sbírek mezi tím putují na Ukrajinu zdravotní prostředky a další vybavení.
V minulých týdnech dorazili na Ukrajinu čtyři sanitky, na které se složili čeští dárci.
Pomocí mají přímo na frontě mimo jiné i týmu českých dobrovolníků, kteří pomáhají ukrajinským jednotkám.
Jeden den je přítom sledová reporter seznam správ Jan Novák.
Je pondělí 13. března, tady jelenka Kabrhelová a 5.59.
Spravodějský podkást seznam správ.
Měli bych jsme při údajně v nějakém účku, ale nejsem moc úplně ten, která je nekoby nezáma.
Tady je furt, to je každý, kde se vydopně co.
Je hodně blízko a výš, že to bude blízko.
Zlyšíš výstřel a pak...
Je to pískání.
Tak to většinou už vidí, že když je pískání, tak všichni bude vůjd do krytům, nebo na zemřel, nebo to.
Jako deporter jsem věl na Ukrajinu, strával jsem tam zruha dva týdny, větší část na východě země, v několik dní jsem strával s českými dobrovolníky, kteří působí na frontové liny.
Základnu mají v Krematorsku, to je průmyslové město v Dombase, a výždějí na frontovou liny, kde poskytují první pomoc,
vraněným bojákům a svážijí je z frontové liny výce do zázeb.
To je žádný auto. To je strašný.
To je normální, to je brutální spotřebka. Tady prostě ta technika brutálně odchází.
Dobře, a tím pádem jako tě raněný, prostě není někdo pravít.
No to děláme měno, prostě. Oni si ho nezbyvá.
Oni mají mediky, ale nemají prostě auta.
Prostě tak, prostě tak.
Ty tam mají mediky, ty tam mají novou urodci mediku, ale...
Pojď mi popisat honzo, s jakým týmem, si na fronte byl, kogo si vlastně sledoval, co je to za tým?
Oni si říkají tým nebo projekt Fenix, co to převážně čeští dobrovolníci,
kteří od počátku války pomáhají ukrencům proti ruským okupantům.
Rádně, tady jsme taky za kým nezakapali jenom díky tomu, že to auto fakt jako dobře funguje.
Takže tady fakt nejvíc vůjš s nepřítlem, který o ty nikdy nevidíš, nevíš, jak to vypracuje, nepracuje.
Lavní postavou té skupiny nebo toho týmu je osuma 30 letý mladý Čech s přes dívkou Taylor,
kdehož týmu se nějakým způsobem točí další dobrovolníci.
Oni pendlují mezi Českou republikou, kde se snaží vybrat peníz na svou činnost a ukrajennou.
A zajmé napak v té východní části, kde jednak učí vojáky zdravotně nebo válečné medicíně
a současně samy hraněným vojákům stéfronty pomáhají.
Je to jednotka, tak zvaná kesevák jednotka,
tedy jsou to tě, kteří stéfrontové linie, linie doteku se říká nebo zkrátka z těch největších masakrů,
svážejí hraněné do pozic, kde už potom čekají sanitky, čl. medevak tým,
a ty sanitky poté odvážíjí i s medicínským personálem někam do zázemí.

Většinou to bývají nemocnice v Krematorsku či Veslaviansku.
Pojďme popzat ten váš jeden společný den, kde a v jakých podmínkách z toho trávili?
Začneme kde. Já nemohu být kvůli jejich bezpečnosti naprosto přesný,
ale když to představíme, tak jsme ve městě Krematorsk, v Dombase,
a zhruba pár desítek kilometrů východně.
Kdybychom se podívali na mapu, kterých je halda na internetu,
červeně jsou označená místa, která okupují různí vojáci,
tak my jsme se pohybovali v takové kapse,
která byla zrubal spoleveně až že třístvrtěn obsazená právě ruskými pojáky.
Byla tam jedna přístupová cesta, poníž jsme výjezdili.
Nacházíme se v místě, kde ukrenčti vojáci příliš nevíteží,
to znamená, že vlastně každým okam říkám nebylo jasné,
jest to přístupová cesta bude ještě v držení ukrainců če několikiv.
A můžeš popzat, jak to prakticky vypadá třeba ty přesuny,
kde dostali až těsně k té frontové liny,
kde si byl světkem toho, jak se tým snaží dostat zráněné ukraíncké vojáky
s fronty zpět do zázemí.
Tato cesta z Klamatorsku trvala zruha jeden a půl hodiny až dvě hodiny přímo na to místo.
První část zruha hodinu, tak to se projíždí vybombardovanými vesnicemi,
kde vypomětně těžký terén, jsou tam vesnice, kde už lidé neží,
popadene bombardované mosty, příždí se po improvisovaných mostech.
A pak si dostáváme do míst, kde byl řívě národní park
a tímto národním parkem se projíždí po nesmětně těžkém terénu.
Sou to lesní pešiny, jsou to obrovské kalůže, plné báhna,
protože v moment, kdy jsem tam byl já, tak kterou nase oteplovalo,
to znamená, že tam sních rostával, bylo tam strašně těžké se pohybovat.
Ty auta, který tam jezdí, se musí pohybovat velmi rychle, protože mají naložené randěné,
ale současně bezpečně, aby tam nezapadli.
Když se tam odehrává velice často, nám se to stalo jednou,
kdy jsme pomáhali Čípů vytahovat ho z bažin a Karolina,
jedna z člověk toho týmu Phoenix,
vyprávila o tom, že jela zraněným, který měl těžký průstrzel hrudníku
a také zapadla.
A tu prostě jsem věla do největší bažiny vši roko naleko,
protože jsme tam zapadli.
Byla úplně bezmračná noc, krásna.
Bylo prostě báhno všechno, protože nebyli zapadli.
Tam v největším odkrytym prsy místě,
a půl hodin jsme tam jako dementi,
se snaželi vyhrávat, tak přímo nějaký beter,
a vytáhneme nás, díky bou.
Jako úplně v to chvíli, pak se říkám...
Aho strzelovoje to nebude, nevidělá vás na štěst,
viděli?

Dronujs to má, neviděl. To necháp,
fakt nechápu, že nás strzelovali.
Trval jen to asi 30 minut, než jim pomohlo BWP
dostať se z té bažiny
a to ještě v prostoru, kteji byl poměrně odkryty,
akdy oparujou ruský drony, čili takovýmhle prostředí o ně pracují.
A dotržovali jste tedy v tu chvíli nějaká speciální pravidla
bezpečnosti, jak je vůbec možné se v té situaci chovat?
Mnou má dva až tři členy, je to řidič a je to člověk, ktej se dí vzádu,
který dáva pozor na toho raněného.
Když jsem tam jel já s nimi, tak ochopitelně byly
jiné bezpečnostní pravidla pro mě a pro ten tím.
A jak mám auto zastaví, prostě nebude schopit
z jaký okolí v důvodu výzdy,
automaticky všichni vyskakuje, pokud to je řeknu jinak.
A jak mám vyskočité, jiný protokol je pro mě a pro Pašu,
jiný protokol je pro Kerel a pro tebe, Johnny.
Já jsem měl za úkol pouze, kdyby se cokoliv stalo vystoupit
zautaskovat se pod nejbližší stromy zalehnout a čekat, co se bude dít.
Vzvořád oči, uši, nastražení, fakt jako je tady spousta neprátal,
který nevidíme, většinou jsou ve vzduchu, takže nebo chce podívat se do nebe.
Tě členové toho týmu měli za úkol, to auto nějakým způsobem vyhrába,
dostat ho ven a pokračovat výzdy, čli ta bezpečnost pro ně samotné
byla trochu jiná, než pro mě.
A co se pak dělo přímo na místě? Ty si popsal,
že úkolem českých dobrovolníků je dostávat tedy do bezpečí ukrajské
zraněné vojáky, jak to přímo vypadá, co to provází tu činnost?
Já ještě to bude do kontextu, my jsme s tam dostávali za vlice
dramatických okolností, protože noc předtím, nejsme tam měli vyrazit,
tak se Taylorše v toho týmu to zvěděl, že to místo bylo bombardová,
no artilerí, věděli jsme pouze, že tam jsou dva mrtví nekolikraněných,
nevěděli jsme, jak to na to místě vypadá, a ty ich obavy byli umocněny tím,
že na místě měli jednoho dalšího českého dobrovolníka Foxe
a nevěděli, co s ním je, v jakých je podmínkách, jak to vás na místě vypadá.
Za těchto okolností jsme tam jeli, problém je tam z komunikací,
oni samozřejmě využívají v systému Starlink,
nicméně ho poměrně často vypínají z toho důvodu,
že ten systém je zaměřován ruskými drony
a tu díž ho využívají částečně,
by jsme tam jeli, tak jsme neměli po nětí o tom kamědeme,
jak to tam bude vypadat a za leta cesta, která tam vede,
je stále ještě po trohledem ukrenské armády.
Přiblížím místo toho okopu, představ si borový les,
tam je cesta, v levo od něj jsou okopy, to znamená do půdy

byhlou baná díra, nebo ký si ukryt, v ní je dřevená příčna,
malý kamínka na dřevo, zásoby potravin, pytlí,
nějaká technika zbraně, takových okopů tam je víc.

Měli jsme tam přijeli, tak první z čeho jsme měli všichni ochrannou radost
a zejmé na tě člnové toho týmu,
že Fox, který tam byl přes noc, je zdravý.

Použiš jim, jak to vyko pozijící.

Čau.

Dváž.

Dváž.

Prostující noviná.

S ním jsem potom hovout o tom, co se odehrálo tů noc.

Povídal mi o bombardování.

Třím, tři, dvou, dvou marty, jeden zra, něj.

A nakůžilo nas, nas...

Já!

Nakůžilo nas, Arta.

Jo?

Jo.

A krát dí.

On toho účasta nebyl,
protože zrovna býžděl na frontovou liny pro zraněného.

Když byla ta frontové liny,
tak v postatě slyšel, jak tam říká ta artilérie.

Z vystílačky se dozvěděl,
že ta artilérie zamířela do okopů, kde se pohybovali.

Když vyzvedl raněného,
jel kolem toho svého okopů
a tam mu vlastně řekli,
že dva lidi z těch okopů jsou mrtví.

Jedním z nich byla žena, medička,
s níž tam vlastně spolupracovali.

A on pokračoval s tím raněným do toho zázemí,
czyli ty okolnosti s ním s nám přijížděli byli belmdrsní.

To je to, co to jí buchy.

Je to specificky v tom, že tam přijedeš
a zaznamráš první to ohromné dunění.

A ty výbuchy jsou v imrvére.

Já jsem si chvílku tam posluchal
a měžel jsem si to, byli to minimálně dva výbuchy do minuty
v různé zdálenosti, různé intensity.

Něco vystřelovali ukraínské děla
nebo artiléry a něco přelítal z růzké strany.

Jehletek jsme přijeli, tak jsme dostali s Foxem úkol

vyhloubit jámu.

Tak 30-40 cm hlubokou to z toho důvodu,
abychom tam zaparkovali to náš Kesevak,
čili to auto, aby jsme a spoň
při případném náletu ochránili pneumatiky a motor,
abychom se měli jak z té oblasti případně
evakuovat a hlavně jakým způsobem odvážet tyraněné.
To byl náš úkol.

Musím říct, že mě to velmi pomohlo,
protože jsem tím párem zaměstel jak si tělo prací
a nemyslel jsem na ty neustále výbuchy,
který byl kolem Foxmi vysvetl,
že to, čo si mám všímat, je hlavně hvist.
A jak my uslyšíme hvist, znamená to,
že to je někde blízko.

I hned mám zapadnout na zem, lehnout se na zem,
čumákem dolu a čekat, kam to dopadne.

Což se nám rúby ho rozhovor x krát stalo.
Co pro tebe byl nejvíraznější moment z toho celého dne?

Tych momentů bylo samozřejmě hodně.

Nejvíraznější bylo asi, když Taylor věl
na tu frontovou liny pro zranění.

Jedou do předů, vyzvedou asi dva poradněny,
asi jeden těžký, jeden střední, zřejmě.

Bojeme tam čekat do předů, kdo jde, kdo jde,
než jsou, nejí tam prostě žádná technika,
kterou by sam dostali, bylo muset jít pěšky.

My budeme čekat, až prostě někdo byle ze zlesa,
uvidíme, ne?

Měl na hlášenu, že tam je jeden těžce zraněný,
jeden středně zraněný,

byl tam asi hodinu,

když se v steffrontové liny

dostali ti zranění do jeho pauta.

Co to teda zranění trá?

Jako nic velkýho.

Já nemá to luboký.

To můj středni těžce zraněné

můj poskydoval první pomoc,

byl předěvším poraděn šrapnely,

čili po celém tělet mu prosakovala krev,

nášťestí tu nebylo luboké,

nášťestí to krvácení nebylo silné.

Jeho dycháně v pohodě, vodká sláva koupili stejně.

Na hodinu ještě obsáč,
prostě není potřeba
ubezřesit nějaký zejštěmejní výpravci chcestu.
Do hodinu druhého jhnet přesadili do
dalšího auto a odvezli ho právě
do toho medevak pointu,
kde jsou sanetky a odváží je dál do zázemí.
Ty jsi změňoval, Honzo,
že ta skupinka je několika člená.
Můžeš nám ji popzat?
Já už některé ty členin týmu znam,
protože jsem se s nimi setkal už v předešlých měsících.
Jedním z nich je 21 leta Karolina,
i když příběh jsem opisoval na počátku prosince.
Jedná se o vysokoškolskou studentku,
předtím studovala univerzitu obrany,
předtím ještě zdravotědu
a působila na přelomu listopadu
o prosince v Nemocnici v Bachmutu.
Pylora jsem také poznala ještě v Čechách,
osuma 30 lety, mladý muž,
má jisté vojenské zkušenosti
a oba dvě tampůsobí spolu
a u nich v té jednoce jsem potkal Foxe,
což je 113 tý,
také mladý muž, vystudovaný auto-mechanik
a ten tampůsobí několik dní,
předtím však působou na jiných místech
v rámci frontveliny na Ukrajině.
Samozřejmě k Fénix netvoří pouze Češti dobrovolnici.
Tak jak jdou tu seš?
No, šrok.
Od začátku?
No, jak to zašel.
Já jsem poznal například jednoho ukrajinského dobrovolníka,
který o všem více je k polovinu životá,
žil a pracoval u nás v Čechách,
přezdívka paša.
Co dělal, co se tím dělal teda za líbihem války?
Vůd jezdím, bozím,
zavážím,
zavážím,
všechno prostě co,
co si myslím nebo.

Odhaduju, že mu je kolem 50 let
a ten se u nás v Čechách,
že bylo z tohlebními pracemi,
když jsme vypukla válka,
tak hned se vrátil domů,
nejprve pomáhal vozit humanitární pomoc.
Později začal vozit právě
v těnsech kesevacích
raněné přímozfrontové linie.
A co ti říkali o své motivaci?
Proč se na Ukrajinu vydávají?
Ta motivace je vlastně stejná,
kou jsem i dřív slichával
od dalších český dobrovolníků,
kteří působí na Ukrajině.
My pomáháme proto, aby naše děti,
případně naše známí, nemusili do boju.
Víceme něchtí dělat maximům proto,
aby moje děti byli co slepší,
aby nežili.
Aby nežili třeba a neději bože
pod tím ryžem, jakýma je.
Prostě si myslím, že by dělat jako boju.
Takže to oči to nedělám pro peníze,
oči to nedělám s ferěřiny.
Oni to berou jako boji
i za naší zemi
a považují to i takový svůj smyslo života.
A hodzona, jak dlouhou dobu
tam dotiční odížději,
jak dlouhu na Ukrajině působí?
Přišit chcou chvílku v Čechách
a chvílku na Ukrajině.
Řekl bych, že tam jsou v těch turnusech
zhruba po měsíci
případě několika týdnech, pak se vracísem.
Ten důvod je prostý, oni tady
vybírají peníze tu svou činnost
a poté na té Ukrajině
přímo působí.
Tým Phoenix nejenom, že teda svází
ty raněné, ale současně dělá
i tu zdravotnědu pro ukrajské vojáky.
Ono vesně, ta zdravotněda je

v celku jednoduchá.
Jsou tam poměrně jednotvárná.
Jedná se o
poranění šrapnelu,
čili to, co je najdlužtější na té frontové linii
je umětcí za škrťe tu ránu
zastabít krvácení.
Na to má ten dotičný několik minut,
pokud se to neudělá správně zemře.
Čili tam se nejvíce používají
tzv. turnikety, čili škrťedla,
které si člověk musí sám umět
nebo tomu raněnému nasadit,
dávají se na končetiny
a poté obváza.
To je nejzákladnější a nejzákladnější věc,
která na té frontě je.
Ty si změňoval, že si s členy
týmu Phoenix mluvil více krád Honzo,
jakým vývojem oni sami procházejí,
když s nimi mluvíš,
třeba o tom proce na frontu vracají
a jak to vlastně celé vnímají?
Mě samozřejmě zajímalo,
jak tyto mladí lidé,
kteří neměli žádnou zkušenost,
žádným a bojovního holmínkama,
cestím vlastně na tom místě vypořádávají,
který kontext s těmi raněnými je velmi intenzivní a častý.
Tak jak Karolina tak i Fox rychle,
že našťestí jim pohled na kréf a na raněné
nic moc nedělá, že dokáží se o to odprostit,
protože ta jediná myšlenka,
kterou v tu chvíli mají je
jak nejrychlý pomoci
tím dotičným a jak nejeffektivnějí
a nejlépe je dopravit do toho místa,
kam mají.
To je vlastně jediní, čím oni se zabývají.
Pochopitelně velmi složité
jsou ty návraty
a to znam taky trochu z vlastnějškušenosti.
Když se člověk dostane z těch bojových zón,
kterou ten adrenalin jde naplno,

tak se pak trošku hůř dostává
do té šedosti nebo všednosti
těch dnů.

Karolina popisuje,
že když se vrací z těch míst,
taky to trvá dny, možná týdny,
kde je apatická stráci
motivaci, třeba k učení
nebo i k obanání mu úklidů, protože
z těch míst, kde je ona
zachraniho životy
a dává to tam ogromný smysl.
Ona v zesu prací vidí v zachránění životy,
což je to nejpodstatnější,
tak pak tady v Čechách
ten život ji přepadá trošku všednější,
takže i s tím se o něj
potýkají.

Onco my jsme začínali tím,
že si sledoval
převoz sanitek, na které se
vybrali peníze tady v Česku
kde mají sloužit na frontě právě
i pro podobné případy, jakých si byl světkem,
to byli 4 sanitky
celkem dásem luvit
v kontextu toho, co si viděl o tom,
jak velký rozdíl může
i takovýhle příspěvek udělat?
Já jsem si na té frontě uvidomil, jak zásadní
to je věc.

To auto rozhoduje o životě
a smrti těch dotičních.
Když to auto prostě nefunguje
ve špatném technickém stavu,
tak tam někde se rozběje
těchty dotiční,
tam zůstanou a jsou terčem bombardování.
Ty auta jsou tam zásadní,
ten teren, jaký jsem popisoval,
taky mimořádněžký,
50 minuce jezdí lesem,
rozbitýma cestama
v kalužích, v bahně

a jakýkoliv zaváhání toho řidiče
nebo poškození auta
rozhoduje o tom, jestli o ně přežít
nebo nepržeží. A to, jak o ně
jako řidičí ten tým, tak samozřejmě i ten pacient,
kterého tam vezou.

To je také vyvažovat.

Ten pacient potřebuji ty rychlé
převezen na to místo,
k ošetření na druhou stranu,
rychlost rovná se větší riziko
na bůrání nebo zkrátu.

To všechno o ní tam musí řešit,
to všechno je velký tlak,
který je na něj výjen
a je to velká zodpovědnost.

Honzu, děkujeme.

To byl Jan Novák, reporter sez nám zpráv.

Také děkuju.

Na to je spundilního vydání
na stup 5,59 vše.

Pokud byste nám cokoliv chtěli
zdělit naše adresa je za minutu 6
za vynáč sozo.cozo

jsme i na sociálních sítích Twitter
a Instagram.

To byla Lenka Kabrhlová.

Děším se zítra.